

Лора Лазар

ГРЕШНИЯТ КВАРТАЛ

София, 2012

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Лора Лазар, автор, 2012

© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-047-3

Грешният квартал

ЛОРА
ЛАЗАР

*На Краси – с любов и благодарност
за годините, през които бяхме заедно*

ПРОЛОГ

*А по стената се изкачват бавно
и догоряват на потона дните ми:
без ни една любов, без ни едно събитие
животът ми безследно отминава.*

1

Бе предопределен да владее света, а не беше господар дори на собственото си тяло. Поне в този момент. Ръцете му трепереха и затова присви още повече рамене. Стоеше пред черната врата на родния си дом. Бяха поставили траурен креп върху некролога на Госпожа Дора. Приличаше на нощна пеперуда, закована върху изкорубеното от годините дърво. Напомни му за самия него. Доскоро прикован, а сега готов да литне. Едва се сдържа да не се ухили, при което раменете му отново потръпнаха. Някой го потупа съчувствено по гърба. Мислеха, че ридае. Докосна с глава черния плат и прошепна на хората зад себе си:

– Оставете ме сам.

Предполагаше какви ще бъдат реакциите им. Затова бързо отвори портата, влезе вътре и сложи металното резе. Свлече се надолу по вратата, седна на плочките и прегърна коленете си. Едва тогава си позволи да се размее. Струваше му се, че смехът се блъска между бедрата, слиза надолу към прасците и играе на прескочи кобила между пръстите на краката му. Звукът, който на пресекулки излизаше от гърлото му, наподобяваше лозарска пръскачка с това хълцукане нагоре-надолу. При това сравнение ухапа юмрука си, за да не може смехът му да се прехвърли през вратата и да озадачи

натрапниците около нея. Въпреки това тихият говор от другата страна замлъкна и той чу самотният хлип на някаква жена:

– Горкичкият! Много я е обичал.

– Сега остана съвсем самичък – добави друг глас.

Не издържа повече. Влезе бързо в къщата и се просна на леглото си. Прегърна възглавницата и продължи да се смее. Нямаше кой да го чуе.

Само ако знаеха как ги мразеше. Всичките. Мразеше целия квартал...

2

Кварталът се роди естествено и незабележимо през петдесетте години на миналия век. Завладя пустеещото място между реката, железопътните релси и по-късно построения около връстен път, който очерта границите на квартала, отсичайки парче неправилен триъгълник от общинската мера.

Разположи се в най-ниската част на града, към която свободно се стичаха отпадните и дъждовни вади, за да се укротят от високия железопътен насип. Водите мудно следваха извивките на линията докъм височината, от която започваше околвръстният път, после колебливо се връщаха назад, докато се кротнат съвсем в плитко блато. Жабите, които следваха пътя на водата, се установяваха доволни в набързо израсналия ракитак около линията. Северният вятър отвяваше комарите обратно към града.

Влаковете се движеха бавно не толкова прегърбени от товара си, колкото от страха, че със своята тежест ще причинят беда на всеки, който иска да пресече пътя им. Затова в тази отсечка свирката на локомотива винаги следваше пътя на вятъра.

3

Смехът му премина във фалцет и се сля с протяжния вой на поредната локомотивна сирена. Изправи се и обърса неволно бликналите сълзи на веселие. Трябваше да се успокои.

Стана от леглото, огледа се и черният цвят натрапчиво спря погледа му. Този път бе поставен върху огледалото. Махна плата със замах и се взря в образа си. Отражението също се ухили и размърда устни, но той го изпревари:

– Понякога аз се оглеждам в огледалото, за да не бъда винаги самотен.

Следващите стихове ги чу единствено сърцето му. Знаеше, че скоро щеше да ги изличи напълно от съзнанието си, ако успее да осъществи замисленото.

Отново се вгледа в двойника си насреща. Никак не изглеждаше зле. Черният цвят му отиваше. Може би трябва да изправи още раменете си. Ще поработи по този детайл. И неволно повдигна панталоните си. Мразеше се за този навик, не отиваше на образа, който сътвори. Утре ще си купи колан, който ще пристегне здраво, за да задуши онази част от съзнанието си, която натрапчиво шептеше, че гащите могат да се изсулят в неподходящ момент. Никога не беше се случвало. Защо тогава се боеше? Засмя се отново с цялата си душа. Със страха приключи днес. Остави го някъде, дори забрави къде. Завинаги.

Сепна се рязко и се ослуша. Тишината беше завладяла стаята. Воят на сирената изчезна с отминаването на влака. Като малък знаеше наизуст разписанието, спускаше се надолу към линията, стоеше близо до траверсите, а главата му бе обърната в посоката, откъдето трябваше да дойде влакът. Но свирката му винаги го изненадваше и разтупкваше сърцето му. А зад линията...

4

Там се намираще промишлената зона на града – истинската причина, заради която се роди кварталът. Няколкото завода, изградени през първите следвоенни години, се нуждаеха спешно от работна ръка. Сега заводите бяха изчезнали, заменени от малки цехове. Някогашните им сгради се превръщаха в складове за никому ненужна продукция или просто пустееха.

На работниците, дошли от съседните села преди десетилетия, не им пукаше нито за блатото, нито за комарите, нито за воя на локомотивите, нито дори за заводите. Всяка година открадваха парчета от общинската мера

и строяха своите къщички – едноетажни, от по две-три стаи, но без приземя. Някогашните червени керемиди бяха посивели от тоновете въглищен прах, посипващ се от откритите вагони на безкрайните влакови композиции, които с неотменен ритъм се точеха покрай малките къщурки. По-късно общината включи тези парцели в новия си градоустройствен план и така узакони квартала.

В годините той растеше само на ширина, докато достигна естествените си граници. Блатото просто изчезна, заедно с жабите и комарите. Само вятърът остана и носеше отровната смрад на заводите в съседство.

5

Сега и в стаята смърдеше. Усещаше особената миризма на смърт, примесена с тамян и восък. Отвори прозореца и пое дълбоко въздух. И навън смърдеше. Топлият юлски вятър бе довял отнякъде вонята на оборски тор и той побърза да затвори. Предпочиташе уханието на смърт, защото го изпълваше с усещане за свобода.

Беше свободен. Истински свободен. Вече не зависеше от капризите на Госпожа Дора, която го влудяваше от незапомнени времена.

От тук нататък той щеше да стане творец. Ще направи от живота си гениално произведение на изкуството. Ще подреди отделните фрагменти в стройна поетична симфония, в която той ще бъде главният герой. А другите персонажи, които ще играят второстепенни роли, ще бъдат от квартала. Някои от тях беше избрал отдавна, макар че те дори не подозираха. За някои роли му липсваха подходящи артисти, но и тях щеше да открие наоколо. Сред дворовете на квартала...

6

Кварталът цъфтеше през лятото с хилядите цветя, покрили малките дворове на къщите. Само те оцеляваха от отровния прах, който засипваше зелените пролетни площи. Около цветя-

та обикновено имаше маса със столове, а сянка им пазеше неизменната лозница. Но мирисът на цветята не можеше да пребори зловонието, идващо отсреща с полъха на вятъра. Понякога самите релси излъчваха смрадта като част от материалната си същност.

Кварталът изглеждаше чист само в началото на зимното утро, когато снегът току-що бе навалял почти до керемидите на схлупените къщи. Но белият цвят бързо потъмняваше от сивия дим на комините.

През годините, докато кварталът пълнееше, в него се заселиха няколко цигански семейства, после дойдоха още техни роднини и постепенно оформиха нова циганска махала. Но кварталът не се разцепи на две, защото границата между двата етнически свята не беше ясно очертана. Едва в непосредствената близост до релсите се намираха покрайнините на гетото, маркирано от набързо построени колиби от подръчни материали.

7

И той ще трябва понякога да действа с подръчни материали, но внимателно и прецизно. Не бива творбата да се превръща в чалга писък. Все пак поетът има изискан стил, достоен само за избрани.

Не мислеше за себе си като за плагиат. По-скоро щеше да надгражда идеите на другия творец, да овеществава образи в пространството. Щеше да им придаде завършеност и да ги остави на времето. А с това щеше да обезсмърти и себе си. Не търсеше бързо признание, а разчиташе на възхищението, която идва с всеки следващ прочит на една талантива творба.

От днес той просто ставаше герой. Заличаваше с един замах годините на празнота и на безвремие. Имаше една година, за да стане велик. Трябваше му ново име, артистичен псевдоним или... Скоро всички щяха да научат. Ще помисли още по новата си същност. А днес може да сложи върху обратната страна на вратата надпис: *Стопанинът замина за Америка*. Добро начало за неговото превъплъщение.

Съществата, които населяваха квартала, никога нямаше да го разберат или признаят. Те не мислят за

вечността. Сега пият в кръчмата до гарата, заслушани единствено в бълбукането на алкохола, който преминава от бутилките в дълбоките бездни на същността им. Можеше сред тях да открие някого, когото бе забравил, че мрази. Макар че никога не забравяше. Гарата...

8

Тя беше естественият център на квартала. Единствено тук бе изграден подлез, през който работниците можеха спокойно да преминат, за да отидат на работа в предприятията зад линиите. Рядко го правеха. Познаваха разписанието на влаковете и затова се осмеляваха да пресекат направо през релсите, за да бъдат навреме на работните си места. На гарата беше особено оживено в следобедните часове, когато работниците се прибираха вкъщи, а два влака в срещуположни направления изтърсваха едновременно пътниците си на перона. Тогава гарата приличаше поне за малко на седмичен пазар. И въпреки това тя не даде името си на квартала. Така си и остана без име...

Той го нарече Грешният квартал. Отговаряше на същността на хората, които се бяха приютили в него.

Нощта го прегърна и той тръгна из улиците на квартала, за да открие липсващите герои. Жертвите му невинно спяха. Но не бяха невинни.

Имаше още малко време за подготовка, преди да даде простор на таланта си...

Глава първа

*Вратите, вашите врати
напразно вие ги заключвате.
Вий няма никога, уви,
да бъдете зад тях спокойни.*

1

Две котки караха първия ден от медения си месец под прозореца. Чуваха се ясно и натрапчиво до третия етаж, независимо от затворения прозорец. Единият глас проплакваше тънко и високо като малко, обидено дете, а другият проскърцваше ниско като ръждясала панта на изгнила порта. Не бяха улучили времето разгонените котки. Каква улична любов посред зима?

При последната мисъл комисарят от сектор „Убийства“ Михаил Донов, когото всички наричаха Мишената, се разсъни. Дразнещите звуци се повтаряха без определен ритъм, което му пречеше отново да се скрие в съня. Обърна се към жена си Мария, но само чу нейното равномерно дишане. Не издържа и бавно, за да не проскърца матрактът, стана от леглото. Нахлузи чехлите си, но явно ги беше разменил и затова се запрепъва в тъмното към кухнята. Светна и първо оправи местата им.

Едва тогава погледна часовника – минаваше три след полунощ. Поколеба се какво да прави. Можеше да поспи още няколко часа – и без това напоследък ходеше на работа само за да получава заплата и да си приказват с Радослав Ангелов – негов партньор и приятел, въпреки разликата от десетина години между тях. Бездействието ги уморяваше повече, отколкото времето, когато мъкнеха по няколко трупа на раменете си. Пази, Боже, от трупове! Но как да се скри-

еш от скуката на работното място? Сети се за единственото интересно нещо през последния месец – беше намерил в шлифера си малък лист, изрязан от двете страни накриво, върху който бе принтиран стих:

*Грехът трябва да се изкупи,
знам, този квартал заслужава
от небето огън и жупел;
но, боже, спомни си тогава...*

Не знаеше кога е пхнат там, камо ли да мисли по въпроса кой му го е подхвърлил. Но поне за ден двамата с Радо си намериха работа – първо, провериха за отпечатъци. Не се обзаложиха, защото знаеха, че няма да открият нищо върху листа – и бяха прави. Листчето щеше да бъде съвсем девствено, ако в единия край не личаха огромните отпечатъци от пръстите на Мишената. Хартията можеше да се купи от всяка книжарница, а компютри и лазерни принтери – под път и над път.

После Радо се порови из нета, намери цялото стихотворение, но текстът не внесе яснота по въпроса. Изчакаха няколко дни и след като не се случи нищо необичайно, бяха видимо разочаровани. Накрая стигнаха до извода, че листът е пуснат по погрешка в джоба на комисаря. Но защо тогава нямаше отпечатъци? И ако имаше грешка, кой беше действителният получател на стиха, който напомняше по-скоро закана, отколкото любовно обяснение.

Мишената се прозя и тръгна отново към спалнята. Но необичаен трясък отвън, придружен от зловещото виене на силен вятър, който нахлуваше през неуплътнените стъкла, го върна към прозореца. Дръпна завесата и погледна надолу.

Бурята танцуваше фокстрот из града. Вятър от ледени мъниста минаваше с бърза стъпка по покривите, изтласкан от нова вихрушка, която също искаше да получи място върху заформящия се леден дансинг. Суграшица. Не беше неговият тип сняг, въпреки че не беше придирчив по отношение на времето.

Отново чу трясъка. Мишената излезе на балкона и се взря в тъмното. Шумът идваше някъде отдолу, където в две редици бяха наредени бетонните гаражи на съседите. При следващия трясък успя напълно да локализира мястото му. Идваше от разтворените врати на гаража на Тошо – съседът, който живееше в

апартамента над него. Снежната буря се беше наместила в тясното гаражно пространство – яко някой не подпреше с камък вратите, Мишената нямаше да заспи до сутринта. Той изви шия нагоре, но прозорците на съседа му чернееха. Явно Тошо имаше дълбок сън на човек с чиста съвест. Ще трябва друг да свърши работата.

С пъшкане Мишената навлече анцуга си и заслиза по стълбите. Не искаше да ползва асансьора в шестнайсететажния блок, за да не събуди още обитатели. Когато отвори входната врата, хиляди ледени кубчета полепнаха по лицето му, готови да го охладят за по-малко от секунда. Комисарят наведе глава надолу, за да прикрие очите си от суграшицата, но дори и през нейните ледени завеси видя, че е само по чехли. Изруга, но не му се връщаше до третия етаж. Пробяга приведен разстоянието от входната врата до гаража на Тошо. Хвана едното крило от вратата и го придърпа към средата, протегна ръката си към другото и тъкмо да ги напасне едно към друго, чу зад гърба си силен глас:

– Полиция! Горے ръцете!

Мишената направи опит да се извърне назад, но отново чу:

– Не правете резки движения! Вдигнете си ръцете си нагоре! Бавно вдигнете ръцете си нагоре! Разкратете краката си! – изговори бързо гласът с интонация, която хармонираше напълно с природното време около тях.

Комисарят неохотно пусна вратите на гаража и те жално проскърцаха, отвориха се гостоприемно докрай, като се блъснаха в бетонните стени на съседните гаражи. От силната светлина на полицейските прожектори, които осветиха пространството пред него, Мишената успя да види, че гаражът на Тошо е празен. Старият пикап не беше вътре. Къде се е запилял съседът му в тази буря?

– Няма го пикапът! Няма го! – в този момент жално изкрещя собственикът на возилото.

Мишената не издържа и се обърна бавно назад. Съседът му беше по пижама с наметнато яке на гърба си. Видимо трепереше от студа. Полицаяте рязко се дръпнаха от Мишената, но продължаваха да го осветяват. Едва сега го познаха; по-възрастният полицай бързо изговори:

– Господин комисар, извинете! Сержант Лицов – представи се той. – Станала е грешка – опита да се оправдае полицаят.

– Браво, юнаци! – похвали ги Мишената, но не им остави време да отчетат похвалата, защото бързо продължи:

– Закъсняхте.

– С какво? – промълви Лицов.

– С обискирането и поставянето на белезници. Уплашихте се от ръста ми, нали?

– Не точно.

– Ами ако наистина бях нападател? И изведнъж се извъртях към вас? Какво щяхте да правите?

– Да стреляме – неуверено отговори по-младият полицаи.

– Бързак си, юнако! – обърна се Мишената към него. – А не бива. Стрелбата води само до решетки – той недоуточни думите си, а рязко се извъртя към съседа си:

– Тошо, къде е пикапът?

– Не знам, Гошо. Снощи го оставих тук – повдигна рамене съседът и потрепери. После отиде до гаража, притвори двете крила на вратата и каза:

– Катинарът го няма.

Мъжът подпря с един камък вратата, за да не я отваря вятърът.

– Иди се облечи, а после ще разкажеш на колегите къде си загубил движимата си собственост. Донеси всички документи, за които се сетиш – обърна се към него Мишената.

– Гошо, ти ще ме изчакаш ли? – гласът на съседа прозвуча като молба.

Донов утвърдително поклати глава и съседът хукна към блока.

– Става, Тошо. Само побързай! – извика след него Мишената и тръгна и той към входа. Обърна се назад и каза на полицаите. – Да се скрием и ние във входа.

След ледения вятър входът наподобяваше изстинала пещ. Все пак запазваше илюзията за по-спокойно и уютно място. Тримата полицаи застанаха с лице към входната врата, без да светнат стълбищното осветление. Някъде отгоре се чу скърцането на асансьорните вериги. Лицов се прокашля, сякаш искаше да каже нещо, но замълча.

– Казвай направо! – стресна го гласът на Мишената.

– Господин комисар, да не сте под прикритие в този блок? – попита заговорнически Лицов.

– Защото съседът ме нарича „Гошо“ ли?

Лицов кимна в тъмното, а Мишената продължи:

– Не съм под прикритие. В този град и кварталните кучета ме познават – промърмори комисарят и подметна. – Ама и той не е Тошо.

– Акой е? – с неприкрито любопитство се включи и младият полицай.

– Забравил съм вече – отговори бодро комисарят. – Виж какъв блок сме! Шестнайсет етажам... Можеш ли да запомниш имената на всички съседи? Та и с тоя съсед... От първия ден на запознанството сме с псевдоними. Кой как е чул името ти и после... като оная игра...

– На развален телефон – обади се отново младият полицай.

– Точно – отговори бързо комисарят и продължи делово. – Обадете се на останалите патрули да потърсят пикапа на Тошо – и той им продиктува номера. После изчака полицаите да прозвънят и едва тогава продължи. – На кого му е притрябвал пикапът? Как Тошо още го кара, не знам. Тенекиите му дрънчат, ще се разпадне при опит да вземе първия завой. Не може да излезе от града.

В този момент радиостанцията се включи, младият полицай изслуша съобщението и каза:

– Обектът е открит пред гарата – и допълни иронично. – Е, доста завой е взел дотам.

– Но не е могъл да излезе от града – върна му го Мишената.

Не успя да продължи, защото от асансьора задъхан излезе Тошо. Мишената се обърна към него:

– Тошо, пикапът ти искал да избяга от теб, но го дострашало да се качи на влака – засмя се полицаят.

– И е натоварен с крадено желязо – обади се отново младият полицай.

– Какво? – почти едновременно попитаха Мишената и съседът му.

2

Кварталът се опитваше да подремне, но почти не му се отдаваше. Открадваше по някоя и друга минута тишина между две кълба вихрушки. Последни утихнаха къщите до самия железопътен насип, където до късно

се чуваха отчаяните напъни на самотна певачка, която виеше в синхрон със зимната орнаментика навън. До сутринта, когато ранобудните щяха да тръгнат за работа, оставаха още около два часа и половина. Суграшицата видимо затихна и кварталът си позволи да се отпусне за миг.

Стъргането на ламарина го принуди да отвори сетивата си. Шумът идваше откъм гарата. Кварталът се изненада. В този час на гарата трябваше да е тихо и безлюдно. Дежурните придремуваха в топлата стая в очакване на пътническия влак в пет. Кой тогава вдигаше шум? Взря се в тъмното и видя самотна фигура до стар пикап. Човекът товареше вратите на гаровата чакалня върху пикапа. Подпираше ги от едната страна, а после ги буташе с все сила върху платформата на автомобила. Безсмислено занимание наред плътната мъгла на зимната утрин.

Кварталът притвори очи и затова не видя вихрушката, която се настани в чакалнята на гарата и изгони застоялия въздух оттам.

3

Автомобилите паркираха от двете страни на пикапа, който заприлича на заклещен крадец, приведен под тежестта на незаконно придобитото имущество, от което вече няма как да се отърве. От патрулката излязоха двамата дежурни полицаи, а от опела – Мишената и съседът му с псевдоним Тошо, който по документи се казваше Петър Михайлов. Четиримата мъже се наредиха в шпалир на тротоара пред откритото возило. Оглеждаха го, но не коментираха. Собственикът се качи в кабината и се опита да запали двигателя. Не успя.

Отнякъде се чу пронизителен вик:

– Помощ! Полиция!

Четиримата се обърнаха едновременно по посоката на вика. Пред сградата на гарата стоеше железничар и сочеше някъде зад себе си. Двамата дежурни полицаи се впуснаха натам, последвани от едрите крачки на Мишената. Тошо остана в пикапа, за да отстрани повредата, която пречеше на запалването.

– Няма ги. Няма ги бе! – крещеше железничарят и опипваше с ръка рамката на някогашната врата към гаровата чакалня. – Ще ги убия! Мамичката им! Само да ми паднат! – нареждаше

мъжът, като безпомощно се оглеждаше, сякаш очакваше крадците да са се покрили под дървените пейки на залата.

– Дай поред! – намеси се Мишената, чиято работа не се свеждаше до откриване на изчезнали врати.

– Какво значи поред? – изненада се железничарят.

– Кога за последно видях вратите на мястото им? – обади се и Лицов.

– Как така за последно? – недоумяваше мъжът, вероятно правейки асоциации с изчезнал човек.

– Добре – отново започна Мишената – В колко часа видях, че вратите ги няма?

– Сега видях – троснато отговори железничарят.

– А предния път? В колко часа преди това си минал покрай чакалнята?

– Не съм минавал, не съм влизал – отговори намусено човекът. – В три излязох да посрещна товарната композиция до Девня, а после съм задрямал в стаята...

– Има ли други служители наоколо?

– Има още двама... – неясно смутолеви човекът и някак набързо продължи. – Ще ги извикам, щото... щото спят...

– Или правят нещо друго – подхвърли неочаквано младият полицай.

– Сега е четири и пет минути – констатира комисарят, без да обърне внимание на подмятането на младия си колега. – Значи крадците са имали един час на разположение, през който вратите са откачени от пантите и натоварени на онзи пикап – при последните думи Донов посочи на железничаря към автомобила на фалшивия Тошо.

В този момент Тошо успя да запали двигателя, а гаровият чиновник отново закрепва:

– Ще избяга! Ще избяга с вратите!

– Спокойно – отсече Мишената. – Дайте сега, юнаци, да качим отново вратите! – После се обърна към железничаря. – Викай и твоите хора!

Човекът мина през празната чакалня и излезе откъм страната на перона, където вратите не бяха откачени. Мишената отбеляза наум този детайл. После тримата полицаи се върнаха към пикапа. Тошо излезе от кабината, потривайки ръце.

– Момко – обърна се Донов към младия полицай, – качи се горе и виж дали можеш сам да свалиш едното крило на вратата!

Младият полицай беше вече върху откритата платформа на автомобила. Стъпваше внимателно, като отбелязваше на глас:

– Две крила са свалени. Някои стъкла са изпочупени.

– Внимавай да не се порежеш! – посъветва го по-старият му колега.

– Има ли нещо друго отгоре? Нещо особено? Нещо необичайно? – нетърпеливо попита Мишената.

– Не знам. Когато свалим вратите...

– Ами хайде, де! – подкани го комисарят. – Първо опитай сам!

Младият мъж подаде фенера на Лицов, сложи дебели ръкавици и мина от вътрешния край на платформата. Отново отбеляза на глас:

– Не са внимателно подредени. Само са нахвърляни вътре.

– Значи крадецът или крадците са бързали – отметна също на глас Мишената, после се удари по челото и каза. – Глупости! Глупости! Глупости!

– Какво има? – попита го възрастният полицай.

– Ако крадците са бързали, защо са оставили вратите?

– Нали колегите от другата патрулка засякоха пикапа.

– Засякоха пикапа, но натоварен и изоставен. Кой ще остави такова богатство в зимната нощ?

– Какво мислиш, че се е случило тогава?

– Знае ли човек... – промърмори любимата си реплика Мишената. – Давай, юнако!

Младият полицай повдигна от единия край металната рамка, бутна я рязко напред, тя се плъзна надолу и достигна земята. Той я задържа в изправено положение, докато двамата железничари я поеа и отнесоха към сградата.

– Тежко ли беше? – попита с интерес Мишената.

– По-лесно ще е, ако двама работят – отбеляза полицаят.

– Но и сам човек може да се справи – полувъпросително изказа мнението си комисарят.

– Но не и жена – отговори убедено младият полицай.

– Ако Христо Гатев беше тук, щеше да ти каже: „Зависи от жената...“ – подхвърли Лицов.

Патрулните полицаи и Тошо се засмяха, но не и Донов. Христо Гатев беше химик от лабораторията, който винаги се хвалеше с успеха си сред жените, но го правеше по толкова циничен начин, че винаги дразнеше Мишената. Затова той пре-

мълча ругатнята по адрес на колегата си, която бе на път да изплюе гласно.

За няколко минути пикапът на Тошо бе освободен от товара си, а вратите бяха подпряни на стените на гарата. Полицайте решиха, че железничарите могат сами да се справят при закачането им.

Младият полицай скочи от платформата на пикапа, като се отгърсваше от снега и калта. Мишената се обърна към съседа си:

– Тошо, твой ред е сега. Качи се горе и огледай внимателно! Има ли нещо особено, нещо, което те дразни, което не е на мястото си? – Донов се извъртя към младия полицай и нареди. – Момко, дай прожектор на съседа!

– Та пикапът е празен – промърмори Тошо.

– Нищо, нищо – успокой го Мишената. – В протокола после трябва да се отбележи.

Тошо се качи отгоре и небрежно плъзгаше светлината на прожектора по дъното на платформата. Комисарят се ядоса и му извика:

– Карай наред! Стъпка по стъпка осветявай платформата!

– Нищо няма – отново промърмори съседът му. – Само някакъв боклук... – Тошо се наведе надолу.

Беше малко листче бяла хартия, вероятно етикет от някоя закуска. Взе хартиятката и тъкмо да я смачка, Мишената изрева:

– Да не си посмял!

Тошо подаде мократа и окаляна хартиятка на комисаря.

– Светни ми! – отново изрева той.

Съседът насочи светлината към ръцете на Донов, който прочете на глас написаното на листа:

– *Вратите, вашите врати напразно вие ги заключвате... Дрън-дрън!* После ще проверим – и без да поясни, Мишената прибра листчето в найлонов плик за доказателства, като остави колегите си да уредят подробностите около протокола. Реши сега да не мисли за написания текст, а едва когато се види с колегата си Радослав Ангелов.

Суграшицата беше покрила около два сантиметра от улиците на града, но автомобилите вече бяха изтрили следите ѝ от пътното платно. Беше около шест сутринта, когато комисарят наближи блока. Остави опела близо до входа и бавно се заизкачва по стълбите до третия етаж.

Още докато вървеше нагоре, Мишената видя нещо черно да се люлее пред апартамента му. Изтръпна в

очакването на беда. Позна. От горната рамка на вратата, закачен на кабарче, се спускаше дебел черен кабел. Той бе увит около шията на също толкова черен гарван. Крилете на птицата бяха разперени встрани и наподобяваха измамно на птица в полет. Полицаят внимателно се взря в крилете и разбра, че през тях е прекарана тел, за да стоят разтворени. Но птицата не беше препарирана, а наскоро умъртвена. Нямаше пръстен на крака си, нито навита около тях бележка. Просто люлеещ се мъртъв гарван. Ами ако детето и Мария бяха отворили първи вратата? При тази мисъл Мишената се закани наум да разчекне копелето, което се бе изгаврило с дома му.

Полицаят направи с телефона си няколко снимки от различни положения на странната пратка пред вратата, а после го откачи и се вмъкна крадешком в дома си. От стаята на малката се чуваха гласове. Най-любимите му същества бяха вече будни. Мишената зави гарвана във вестник и го постави в найлонов плик, който изправи до външната врата. Не че щеше да го забрави.

4

Не беше улучил обувките. Подметките му се хлъзгаха по ледената корица и затова Радослав Ангелов вървеше бавно и гледаше да стъпва върху размразените от стъпките на други пешеходци части от тротоара. От сутринта умираше от глад. Представяше си бледожълтата заливка на припечена милинка, посипана с галета. Две милинки. Краката му сами го отведоха до пекарната на дядо Мони – най-доброто място в града за гладни ранобудници. Можеше да вземе и за шефа си, въпреки че Мишената предпочиташе закуската му да е течна, гореща и тъмнокафява. С две думи – кана кафе.

Радо посегна да отвори вратата на пекарната, но се подхлъзна и едва се удържа на крака. Хвана се здраво за бравата и се огледа крадешком, но нямаше никой по улицата. Тогава той съзря нещо, което го изуми, и застина така – с поглед в отсрещния тротоар и ръка на дръжката на вратата.

Видя как улична котка се спуска към бездомно куче. Кучето побягна, а котката продължи да го преследва. Невероятно! Кучето се отдалечи на около пет метра и колебливо легна върху замръзналата земя, а котката се скри зад едно дърво и го дебне-

ше, сякаш виждаше тлъста мишка. Тя стигаше до края на дънера, подаваше глава от него, за да види къде е кучето, а после се притаяваше зад дебелината на дървото. След кратко колебание котката отиваше до другия край на дървото и повтаряше действието си. Да не би и животните да имаха халюцинации?

Някой мина между котката и кучето, пресече улицата и изплаши писаната, която бързо се шмугна в един двор. Жалко. В този момент една жена препречи пътя му и Радо неволно отвори вратата на пекарната. Тя му кимна и понечи да влезе вътре. Обгърна го аромат на чисто, примесен с уханието на топъл хляб, и той я последва толкова бързо, че се сблъскаха. Не се извиниха един на друг.

Едновременно се изправиха пред дядо Мони – ниско, пълно старче с побелели коси и добре оформен мустак, който му придаваше вид на мързелив котарак. Никак не беше вярно. Възрастният мъж бе превърнал тенекиената барака на някогашната квартална бакалия в уютно място, където се продаваха хляб, банички, милинки, гевречета, кифли. Винаги топли. Когато дядо Мони бе в настроение, можеха да слушат нови варианти на градския фолклор, ако успееха да съчетаят едновременно яденето и смеха, без да се задавят.

Радо и жената казаха в синхрон, сякаш дълго го бяха репетирали:

– Милинка.

– За мен две – уточни Радо.

Дядо Мони ги погледна изотдолу, смигна им и усмихнато каза:

– Милинката е само една. Следващите ще са готови след половин час. От баничките тъкмо извадиха една тава. Парят още.

– Искам милинка – каза Радо.

– И аз – изрече с кадифен глас жената.

– Е, вие се разберете... – и дядо Мони отново им смигна.

Едва сега Радо погледна жената, която също се беше извъртяла към него. Бе по-млада от него и... красавица. По този показател той никога не се лъжеше, дори и при първи оглед на обекта. Момичето стигаше точно до рамото му. Имаше пъстри очи, в които надделяваше сивият цвят, матова кожа и естествено тъмни коси. На Радо изведнъж му се прищя да я погали с пръст по леката гърбица в горната част на носа, а после да продължи надолу до пухкавите устни, които дори и без червило, приличаха на светъл кестен. Какво му става? Ще умре от глад, а мисли за глупости!

Момичето се усмихна чаровно, при което се очертаха трапчинки на бузите ѝ, и закачливо му каза:

– Вие сте кавалер.

– Но зверски гладен – отвърна неочаквано и за себе си Радо. – Освен това аз съм момче.

– Нищо няма да ви стане!

– На нас трябва да се дава всичко, което... – продължи да изрежда младият мъж.

– Иди при мама тогава – прекъсна го жената с престорено нежен глас, сякаш говори на невръстно хлапе. – Вече сте пораснало момченце – тя спря и погледна продължително Радо. – Отново ви напомням, че сте кавалер – завърши с остри нотки в интонацията момичето.

– Именно затова няма да ви отстъпя милинката.

– Да не ми намекувате, че съм дебела? – искрено се учуди момичето. – Номерът не минава!

– Виждам в бъдещето – каза Радо и не можеше да проумее защо се държи толкова идиотски пред нея.

– Е, тогава виждаш ли цицина по главата си? – премина неочаквано на „ти“ тя и дори пристъпи към него.

Той усети не само свежия ѝ дъх, но и едно особено излъчване, което идваше от цялата фигура на момичето. Но явно някакъв терорист управляваше командния център на мозъка му и затова Радо продължи с професионален тон:

– Дребно хулиганство. Двайсет и четири часа арест и полагане на общественополезен труд в продължение на...

– Искате ли да ви разделя милинката? – привидно миролюбиво ги прекъсна дядо Мони, а се кискаше вътрешно. Откъде се раждал градският фолклор? Е, от такива малоумници като тези двамата. Искрите хвъркнаха между тях още докато се сблъскаха на вратата, а те се дърлят тука като котка и куче. Добро начало за деня. Ще има какво да разказва на следващите клиенти – и той им се усмихна дяволито, като повтори бавно въпроса си. – Искате ли да ви разделя милинката?

Двамата млади се спогледаха, обърнаха се към дядо Мони и сякаш се бяха наговорили, когато едновременно казаха:

– Не.

– Добре, ще почакам – отвърна продавачът.

– Ами ако съм бременна? – обърна се момичето към Радо.

– Не си – отвърна ѝ небрежно той и поясни. – С талия от шейсет сантиметра и дупе два пръста. Едва ли...

– Някой да ти е намеквал, че ти липсват първите седем години?

– Не ми прозвуча като намек.

– Вижте – намеси се отново дядо Мони. – Познавате ли града?

– Да – отвърна Радо, а момичето само кимна.

– Като ви гледам и двамата, много енергия сте събрали в това зимно утро. Само не знам от кой тип е енергията. Затова имам две предложения към вас.

– Казвай направо! – Радо открадна репликата от шефа си.

– Отсреща има фитнес зала – продължи дядо Мони. – Идете там, поблъскайте един час уредите и после се върнете при мен.

– Защо? – недоумяващо попита полицаят.

– Ще ти дам две изсъхнали банички от онзи ден, които съм приготвил за кокошките, и се хващам на бас, че ще ги изядеш!

– Искам тази милинка – и за повече убедителност Радо тропна с юмрук по плота.

В този момент в пекарната влезе едно момче, чийто ръст го-неше Радовия, но пъпките по лицето издаваха пубертетската му възраст. Без да ги погледне, момчето каза с нисък и неясен глас:

– Милинка, баничка, геврек. Всъщност два геврека.

– С компания ли си? – попита продавачът, като се отмести настрана, за да види през прозореца тълпата на улицата.

– Сам съм – избоботи отново пуберът, като се наведе надолу и напъха връзките на маратонките си навътре.

Дядо Мони сложи половината асортимент на пекарната в найлонова торба, подаде я на момчето и каза на висок глас:

– Двама се карат, трети печели.

Изчакаха мълчаливо момчето да излезе.

– Авторото предложение? – сети се момичето.

– В края на улицата има една двуетажна къща. Дават стаи за по час...

– Забрави! – и си пролича, че момичето за първи път е на истина ядосано.

– Що не? На мен второто предложение ми харесва – промърмори Радо.

– Май се нуждаеш от специализирана помощ – заключи изведнъж тя, бръкна в чантата си, извади визитка и му я подаде.

Радо я прочете и попита:

– Коя е тая мацка с недовършеното име?

Лора
Лазар

Бе точно девет без десет, когато Мишената запали двигателя на опела и пое към областната дирекция. Ако имаше душата на чиновник, той щеше да си отспи поне до обяд, а после да скалпи оправдание за отсъствието си от работното място с обяснението, че неочаквано се е наложило да посети близък роднина в болницата, че е трябвало да заведе кучето си на ветеринарен доктор, че се е схванал в кръста, докато е помагал на съседа си да пренесе дървата за огрев до осмия етаж или... кой знае какво! Ако имаше душата на чиновник, спокойно можеше да се оправдае с тази нощ, въпреки че не той е разбивал вратите на съседния гараж, крал е пикап, откачал е вратите на гарата, препарирал е гарван, за да плаши невинни дечица. Кой му играеше подобни номера? Ще го намери и ще направи от него въртележка на градския площад.

Мишената скръцна със зъби, погледна торбичката с мъртвия гарван, оставена на седалката до него, и увеличи скоростта. В огледалото за обратно виждане съзря някакви пешеходци, които му махаха отчаяно с ръце, но той никога не качваше стопаджии, още повече в града. Един фолксваген се изравни с него и шофьорът му направи с ръка онзи всеизвестен знак, чрез който се квалифицираха лудите. А после го посочи с ръка и отпраши напред. Да не би наистина да имаше предвид него? Полицията намали скоростта, погледна се в огледалото, но не забеляза нищо особено по лицето си. И зад него нямаше никой. Какво им ставаше тогава на тия хора? От заранта превъртаха и ги държеше, докато катурнат глава обратно върху възглавницата.

Спря на кръстовището пред областната дирекция, даде път на автомобилите с предимство и на една майка с дете, която също го изгледа странно. Бабичка размахваше бастуна си откъм задницата на опела. Още една луда в зимната киша. Най-накрая Мишената зави и паркира автомобила на служебния паркинг пред сградата. Измъкна се навън, но прозвучалата мелодия му напомни, че не е изгасил късите светлини. Навря се отново вътре, погледна към таблото и видя, че е свършил тази работа. Завъртя ръчката няколко пъти, но мелодията не престана, сподиряна от странно виене откъм багажника на опела. Донов взе торбичката с гарвана, трясна със замах вратата, тя се затвори, но алармата продължи да пее. Той мина отпред и видя, че фаровете са изгасени. Защо тогава звукът не преставаше? Ще трябва

да се обади на някой колега, които разбираше от автомобилни повреди.

До него се приближи бабичката с бастуна, вдигна го нагоре и изкрещя:

– Серсемин със серсемин! Бива ли така да мъчиш живинката?

Мишената се дръпна назад, хвърли небрежен поглед към жената и промърмори:

– Кукундрело, изчезвай бързо, за да не те прибера на топло!

Възрастната жена се разкрещя:

– Помощ! Полиция! Иска да ме убие!

Комисарят ѝ обърна гръб и тръгна към входа на дирекцията. Хвърли поглед през рамо и видя, че около бабишкерата се събираха хора, които оглеждаха автомобила му. Какво има да гледат! Пеещи врати, или по-точно – виещи автомобилни врати. Аман от сеирджии!

Мишената успя да направи само няколко едри крачки, защото бе спрял с тяло от Сотир Кьосев, журналист от местната кабеларка и вестник „Обществена трибуна“. Беше млад, среден на ръст, около трийсетгодишен мъж с очила и видимо високо чело, ранен признак за настъпващо оплешивяване. Беше облечен в скиорско яке, шапка и дебели ръкавици, сякаш току-що е слязъл от лифта на Княжево. Липсваха само ските, щеките и обувките, значи почти всичко необходимо за зимния спорт. В ръката си момчето държеше телефон, доколкото успя да види Мишената. Журналистът пхна телефона си почти под носа на полицаия и попита:

– Господин комисар, имате ли оправдание за поведението си?

Донов повдигна учудено вежди, после отмести момчето и продължи напред, но изведнъж Кьосев го хвана за ръката с торбичката. Мишената имаше усещането, че младежът направо се овеси на ръката му, сякаш изгаряше от желание да се залюее на нея. Комисарят изтърва торбичката на земята. Наведе се надолу и видя мъртвата глава на гарвана да се подава от найлона. Журналистът започна да снима – Мишената, тротоара, мъртвия гарван. Комисарят просъска на младежа:

– Ще те вържа на диканята по жътва.

Журналистът не му обърна внимание и се спусна към опела, като продължи да снима. Мишената се наведе, набута птицата навътре, но когато се изправи и обърна назад, регистрира стълпотворение около служебния си автомобил. Не издържа и се върна назад. Около десетина

души се бяха събрали и гледаха задницата на опела, като коментираха на висок глас, за да надвият алармената кафефония:

– Затвор за такива!

– Законът тях не ги лови!

– Ще го съдя! – позна гласът на бабишкерата. – Той заплаши да ме убие! – крещеше фалцетно тя.

– Какво става тук? – извика на висок глас Мишената.

– Той е! Помощ! – изкрещя бабето и се пхна зад един як бабаджанко.

– Не ви ли е срам? – попита го един представителен мъж, сочейки с ръка зад автомобила.

Мишената мина отзад, наведе се и не можа да повярва на очите си. За теглича на опела бе завързано малко, черно пале, което тихо скимтеше, а от време на време надаваше силен и жален вой. Комисарят клекна и внимателно огледа всичко – черният кабел, омотан като каишка около врата на кученцето, наранения му корем и лапи. Животното е било влачено от автомобил... от неговия автомобил, поправи се той. Бе направено така, че кучето да страда, но не и веднага да умре... Затова всички му махаха, докато дойде дотук, а той дори не можеше да види ситуацията отзад. Някой искаше да го изкара садист...

– Изверг! – прошепна глас зад него.

Мишената се обърна, изглежда кръвнишки тълпата и извика:

– Всеки да си ходи! Кой от където е!

– Обществото иска обяснение – на висок глас каза Сотир Кьосев.

– Bravo! – извика някой и се чуха дори слаби ръкопляскания.

Журналистът приклепна до Мишената така, че да обхване едновременно в кадър мъчителя и неговата жертва. Полицаят прошепна в ухото му:

– Не се ерчи като наперено петленце, че да не станеш курбан за Петльовден!

– И това ще цитирам! – радостно извика Кьосев и се изправи.

Мишената въздъхна дълбоко, откачи палето от теглича, погали го по главичката и го взе на ръце, без да се притеснява, че може да изцапа шубата си.

Когато се изправи, пред него стоеше Георги Панайотов – новият шеф на областната дирекция. В очите му имаше зачатък на мълнии, но на Мишената Панайотов просто заприлича на карнавален Зевс. Нисък и набит в раменете, с прошарена, къдрава

коса, мургаво лице и сключени вежди, Панайотов изглеждаше винаги намусен, сякаш се боеше, че някой ще му отнеме директорския пост без време. Когато вървеше, постоянно се оглеждаше настрани, като че ли очакваше нападение отнякъде. Да не би някъде да има вечни началници?

Директорът втренчи поглед в Мишената, но той само вдигна рамене. Тогава шефът му обърна гръб и каза на събралото се множество:

– Дами и господа! Уверявам ви, че ще бъдат взети всички необходими мерки, за да бъде наказан виновникът.

– Той е зад вас! – и гадната бабишкера посочи Мишената с ръка.

– Ще бъде извършено щателно разследване – продължи Панайотов, ръкомахайки с ръце, сякаш бе в конгресна зала. – Сега комисар Донов ще занесе жертвата на ветеринарен лекар, за да се ограничат последиците от това зловещо деяние. В едно цивилизовано общество...

И този се готви за политик, помисли си Мишената. Отдалечи се от шефа си и от тълпата, без да мисли за каквото и да е оправдание. В лявата си ръка бе положил малкото пале, което беше странно притихнало, а в дясната все още стискаше торбичката с гарвана.

Събитията от последните часове бяха явно предизвикателство към самия него. „Този, който ме е предизвиквал, после винаги съжалява“ – помисли си Мишената, погали топлото и сухо носле на нараненото кутре и завъртя заканително глава.

Глава втора

*Тишината и здрачът и тези прозорци тъжовни
със петна от мухи и с бразди от прахът и дъждът,
и звънът, и звънът на големия стenen часовник
сякаш тежките стъпки на близката смърт.*

1

Мишената стоеше пред надписа „Лечебница за нежни души“ и се колебаеше – дали да остави кучето пред входа, както някога са правили с нежеланите рожби, и да покрие следите си, или да поеме риска с всички последици, ако влезе вътре.

В служебните инструкции пишеше, че разследващият не може да се обвързва емоционално с жертвата на престъплението. В случая обаче той бе и причинител на деянието, и разследващ. От друга страна бе убеден, че малкото кученце е дишащо, вещественно доказателство, което не може да се остави без надзор. Но и не може да се инвентаризира с етикет и да се забрави в архива, докато настъпи времето за показването му пред съда. Всъщност Мишената нямаше основание за твърдението, че кутрето е част от престъпен замисъл. Но интуицията не го беше подвеждала досега.

Въпреки това случаят наподобяваше повече на хулиганска проява на недорасъл садист, който започваше кариерата си с експерименти върху животни, а после разширяваше натрупаните знания върху хората. Пак не беше прав, защото този, който бе прикачил нещастното животно към теглича, искаше Мишената да мине за изверг, както правилно се произнесе някой от тълпата по негов адрес. Последно – ще влезе в лечебницата, за да изглежда, че е удовлетворил началническото его на Георги Па-

найотов. Не, ще влезе, защото една душа се нуждае от специални грижи.

Забави се. Нежната душа в черното космато тяло изпусна топла течност по шубата на комисаря и той се прокле за колебанието си пред вратата. Остави палето на земята, изтръска ръкава си, но нямаше как да отмие следите. Затова Мишената пое дълбоко студен въздух, наведе се, грабна кучето и влезе в приемната на доктор Антон Найденов.

Обстановката му допадна. Приличаше повече на кът от детската градина на малката Мария, отколкото на ветеринарна клиника. Помещението бе не повече от девет квадрата. Стените бяха боядисани в бледорезидаво, а върху тях имаше огромни цветни фотографии на животни. Приличаха на отворена енциклопедия с кратките, пояснителни бележки към образите. Той прелисти набързо стенната енциклопедия, но никъде не откри съвпадение между кучешките образи от картинките и Черньо, който отново се беше кротнал в ръката му.

Мишената се огледа. Върху отделни столчета седяха хора, а в тях или около тях клечаха домашните им любимци. Преброи един дългоух, късокрак кучешки екземпляр, две лаещи мишки, маскирани като минипинчъри, отвратителна котка, чиято козина някой бе подпалил или обръснал, и един папагал в клетка. Хората си мърмореха тихичко сами. И тук ли идваха лудите? Вгледа се и разбра, че те говорят на питомците си. Досмеша го. Вярно, никога не е имал куче или котка, но да си говори с животно някак не му отиваше.

Погледна се в стенното огледало, закачено вяло от него. На неговите стотина килограма би отивал някой хипопотам за домашен любимец. Само че как ще го отгледа с полицейската заплата! Стори му се, че има закачена паяжина над ушите. Приблужи лицето си до огледалото и отбеляза първите бели косми, които прошарваха тъмнокестенявите му коси. Хареса се. Придаваха особен чар на грубоватите черти на лицето му. Стоп!

Мишената се разочарова, че и тук има опашка. Нямаше време за подобни подробности. Мина през тълпата и се подпря на рамката на докторския кабинет.

– Тука има ред – обади се представителна дама, в чиято кошница бе обръснатата до кожа котка.

– Правилно – избоботи Мишената. – И аз съм преди вас.

Никой повече не се обади. Друго си е да имаш великански ръст. Комисарят изчака да излезе поредният па-

циент, воден на каишка, и нахлу в лекарския кабинет. И тук беше по-хубаво, отколкото при неговия личен лекар. Просторно, светло и топло. Много топло. Трябваше бързо да се съблече. Мишената се огледа, постави кученцето върху стол и изсули бързо шубата, казвайки:

– Здравсти, докторе. Виж това псе...

– Здравсти, господин комисар – тихо каза ветеринарят, взе кутрето и го постави на една маса, тапицирана със здрав найлон.

Доктор Антон Найденов минаваше шейсетте години. Бе с няколко сантиметра по-нисък от Мишената, но много тънък и с гола глава. Ако облечеше оранжева роба, можеше да мине за будистки монах. Огромните диоптри на очилата му придаваха вид на вечно учуден от света „чичо доктор“. Лекарят и полицаят се знаеха отдавна, дотолкова, доколкото се познават хората, които живеят в малък град. Кимваха си при среща, но досега не бяха открили общи теми за разговор.

– Кой е този садист, който е влачил кучето така? – прошепна ядосано докторът.

– Аз – смутолеви Мишената, но реши да не се оправдава. – Ще умре ли?

Ветеринарят погледна изумено полицая и попита:

– Защо?

– Какво?

– Защо влачи невинната душа?

– Да не мислиш, че съм видял? – разкрещя се Донов, тъй като му писна всички да го обвиняват в садизъм. – Някой беше закачил кучето на теглича.

– Сега разбирам – продължи спокойно Найденов, като внимателно оглеждаше коремчето и лапите на кученцето.

– А аз – не – промърмори полицаят. – Ще умре ли?

– Носленцето ти е топло, момченце – без да отговори на полицая, продължи докторът. – Явно и душичката ти се е уплашила. Сега ще намажем раничките. Ще ти сложа една инжекция. Само малко ще боли... – при което Найденов заби иглата в крачето на кучето.

То толкова жално заскимтя, че Мишената изглежда кръвнишки лекаря.

– Аз съм бил садист, а? – подхвърли той.

– Ще ти мине. Като на куче ще ти мине – продължи разговор си с пациента Найденов.

– Докторе, какво ще го правим сега?

– Ще ти дам една кошница да го сложиш, докато му направиш специален кът у дома си...

– А, не! – възропта Мишената. – Не искам куче вкъщи! Имам малка дъщеря!

– Още по-добре – меко каза ветеринарят. – Ще си има приятел.

– Докторе, кучето е болно. Може да зарази детето – ядоса се Донов.

– Не се притеснявай. Няма бълхи. Сега ще му бия ваксина.

– Не може ли да остане тук? – с последна надежда попита полицаят.

– Не може.

– Защо?

– Не съм чул скоро да са вдигали полицейските заплати.

– Намекваш ми, че престоят в твоята болница е скъп?

– Виж ценоразписа – и докторът побутна към Мишената една таблица.

Той я прочете по вертикала, изсумтя и каза:

– Ще го подаря на първия срещнат, който видя навън – и хвърли две едри банкноти на докторското бюро.

– Дъщеря ти има нужда от него.

– Нарочно го правиш, нали?

– Не – отвърна кротко ветеринарят, като галеше зад ушите кученцето.

– Сега разбрах – досети се Мишената. – Обичаш повече животните, отколкото хората. За всяко улично куче – дом. За всяка улична котка – кошница с кълбета прежда – и той посочи към споменатия предмет, изплетен от раката и поставен в единия ъгъл на кабинета.

– Градско чедо си, нали? – впери поглед в него докторът.

– Позна.

– Животните са чувствителни души – с тих глас продължи лекарят. – А някои от тях са по-умни от стопаните си.

– Пак ли е намек? – наостри се отново Мишената.

– Друг път ще ти дам отговор. Още не те познавам достатъчно – и ветеринарят свали ръкавиците си, което означаваше, че прегледът е приключил.

– Не сме свършили, докторе – каза комисарят и извади от торбичката мъртвия гарван.

Докторът, който в момента миеше ръцете си, само се обърна назад и подхвърли:

– Мъртъв е. Хвърли го в коша до вратата.

– Знам състоянието му – раздразнено каза Донов. – Само не знам кога е преминал в другия свят.

Найденов въздъхна, сложи отново ръкавици и внимателно разгледа мъртвата птица. След кратък размисъл отговори:

- Не повече от денонощие. Кой го е удушил?
- Намерих го пред вратата си – изрече ядосано полицаят.
- Това вече не ми харесва – изведнъж прошепна докторът с разтревожен глас. – Седни, Донов – и той посочи стола срещу бюрото си.

Мишената озадачено се намести срещу Найденов и промърмори нетърпеливо:

– Казвай направо!

– Това, което ще ти кажа, е свързано със символиката на животните. Интересувам се отдавна от връзката между тях и хората. Срещал ли си нещо подобно? Имам предвид символите – поясни лекарят.

– Знае ли човек...

Срещал е, как да не е срещал. Преди време един сериен убиец оправдаше извратената си природа с дълбоко познаване на символиката за планетите, боговете и тревите.

– Гарванът е умна птица – започна доктор Найденов. – Символиката му е двойствена, но при повечето народи надделява мрачното в неговия образ. Черният гарван е предвестник на нещастие. При древните траки е символ на смъртта. В християнството гарванът се отъждествява с дявола, който наказва грешниците. Той означава и самота. Човекът, който ти е изпратил мъртвата птица, е много, много самотен...

– Няма да му правя компания – изръмжа комисарят. – Извратен тип.

– Не го познавам и не мога да споря. Струва ми се, че човекът иска някой да му обърне внимание.

– Ще му обърна! Такова внимание ще му обърна! Само да го докопам! – закани се комисарят.

– Но се пази – тихо каза доктор Найденов и продължи. – Явно някой иска да ти отмъсти за нещо.

– То да беше един – въздъхна Мишената. – А черното куче? – сети се изведнъж той.

– Всеки знае, че кучето е...

– Пръв приятел на човека – прекъсна го комисарят. – Кажй нещо по-необичайно, което не е толкова разпространено.